

ОТ
КРЪВ
И
ПЕПЕЛ

ДЖЕНИФЪР Л.
АРМЕНТРАУТ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *From Blood and Ash*
Copyright © 2020 by Jennifer L. Armentrout
Map copyright © 2020 by Hang Le
All rights reserved.

Превод Цветелина Тенекеджиева

© Егмонт България, 2021

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2596-1

На теб, читателю!

ГЛАВА 1

— **Т**ази вечер намериха Финли в покрайнините на Кървавата гора. Мъртъв.

Вдигнах поглед от картите в ръцете си и го отправих през боядисаната в пурпурно повърхност на масата към тримата мъже от другата ѝ страна. Не случайно бях избрала това място. Не долових нищо от тях по-рано, докато обикалях между препълнените с хора маси.

Никаква болка – нито физическа, нито емоционална.

Обикновено не търсех болката целенасочено. Безпричинното ѝ издирване ми се струваше крайно посегателство, но в многолюдни тълпи трудно контролирах усещанията си. Винаги се намираше някой, чиято болка го пронизваше толкова надълбоко, така свирепо, че страданието му се превръщаше в нещо материално, което усещах дори без да отворя сетивата си – и не можех да подмина безучастно. Такива хора излъчваха агонията си в околния свят.

А няхах право да сторя друго, освен да я подмина безучастно. Забранено ми беше да говоря за дарбата, спусната ми от боговете, и да предприемам каквито и да било действия относно нечия болка.

Не че винаги следвах правилата.

Естествено, че не.

От тези мъже обаче не почувствах нищо, когато отворих дарбата си към тях, за да избегна тежката болка наоколо. А това ме учудваше – заради професията им. Бяха стражи от Превала – гигантската стена, изградена от варовик и желязо, добити от Елисейските върхове. Още след края на Войната на двамата крале преди четири века Превала ограждаше цяла Масадония, както всеки град в кралство Солис бе защитен от свой Превал. По-скромни стени опасваха села и тренировъчни постове, земеделски общности и други малки селища.

Нещата, които стражите виждаха и правеха ежедневно, често им носеха болка, било то от рани, или от травми, по-дълбоки от разкъсаната кожа и натъртените кости.

Тази вечер по тях липсваше не само болка, но и броните и униформите им. Вместо тях носеха свободни ризи и панталони от еленова кожа. Но знаех, че макар да не бяха на служба, постоянно се оглеждаха за зловещата мъгла и ужаса, който носеше тя, както и за хората, застрашаващи бъдещето на кралството. И бяха въоръжени до зъби.

Като мен.

Под диплите на пелерината ми и тънката рокля под нея, в юнката на бедрото ми, криех кинжала, чиято дръжка никога не се стопляше напълно до кожата ми. Подариха ми го за шестнайсетия рожден ден и макар да не беше единственото ми оръжие, нито най-смъртоносното, ми беше любимото. Дръжката беше изваяна от кост на отдавна изчезналите вълчаци – същества, смесица между човек и звяр, – а острието бе изсечено от кървав камък, наточен до фатална острота.

Въпреки че за пореден път ми предстоеше да направя нещо особено безразсъдно, неуместно и абсолютно забранено, не бях чак толкова глупава, че да вляза в „Червената перла“ без средство за отбрана, способността да го използвам и самообладанието да приложа и оръжието, и уменията си без капка колебание.

– Мъртъв? – повтори един от другите стражи, младок с кестенява коса и нежно лице. Май се казваше Айрик и едва ли беше

на повече от моите осемнайсет години. – Финли не беше просто мъртъв. Кръвта му беше източена, а месото му беше надъвкано и разкъсано като от диви кучета.

Картите се размиха пред очите ми и малки кристалчета лед се оформиха в дъното на стомаха ми. Не му го бяха причинили диви кучета. Пък и те не обитаваха Кървавата гора, единственото място на света, където дърветата кървяха, багрейки кората и листатата си в тъмноалено. Носеха се слухове за други твари – неестествено едри гризачи и мършояди, хранещи се с труповете на дръзналите да останат твърде дълго в гората.

– А знаете какво означава това – продължи Айрик. – Че са наблизо. Готвят се да...

– Не съм сигурен, че този разговор е уместен – намеси се единият от по-възрастните стражи.

Него го познавах. Филипс Рати. Служеше на Превала от години, което си беше същинско постижение. Стражите не живееха дълго. Той кимна към мен.

– В компанията на дама сме.

Дама?

Само Възнесените бяха истински дами, но пък и никой – особено посетителите на тази сграда – не очакваше да види точно мен в „Червената перла“. Ако ме разкриеха, щях да си навлека... ами, повече неприятности, отколкото някога досега, и сериозно мъмрене.

Изобщо наказание, каквото Дориан Тиърман, херцогът на Масадония, на драго сърце би ми приложил. И на което, разбира се, близкият му довереник лорд Брандол Мазийн би настоявал да присъства.

Погледнах тъмнокожия страж с леко притеснение. Нямаше начин Филипс да ме е познал. Горната половина на лицето ми беше скрита под маска – бялото домино, което преди време бях намерила в Градините на кралицата – и носех обикновена тюркоазена пелерина, тъм... заета от Брита, една от многото прислужнички в замъка, които бях подочула да говорят за „Червената перла“. Надявах се Брита да не забележи липсата на дрехата си, преди да я

върна сутринта.

Но дори да не носех маска, масадонците, които бяха виждали лицето ми, се брояха на пръстите на едната ръка, а бях сигурна, че никой от тях не е тук тази вечер.

Девицата, Избраницата, обикновено криеше лицето и косата си зад було, изпод което се виждаха само устните и челюстта.

Съмнявах се Филипс да ме разпознае само по тези черти на лицето ми, а ако беше така, никой от тримата нямаше да седи още тук. Вече щяха да ме влачат, макар и внимателно, към настояниците ми – херцогът и херцогинята на Масадония.

Нямах причина да се безпокоя.

Принудих мускулите по раменете и врата ми да се отпуснат и се усмигнах.

– Не съм дама. Говорете спокойно за каквото си пожелаете.

– И все пак предпочитам да подхванем някоя не толкова мрачна тема – натърти Филипс с остър поглед към другите двама стражи.

Айрик вдигна очи към моите.

– Приемете извинението ми.

– Не е необходимо, но е прието.

Третият страж сведе брадичка и заоглежда старателно картите си. Бузите му порозовяха, което ми се стори много симпатично. Стражите, служещи на Превала, преминаваха жестоко обучение за владееене на всевъзможни оръжия и ръкопашен бой. Всеки от тях, оцелял след първото си изпитание отвъд Превала, се завръщаше пролял кръв и видял смърт.

Въпреки това мъжът пред мен се изчервяваше.

Реших да ги разпитам по-подробно за Финли: дали е бил страж от Превала, или някой от Ловците, подразделение на армията, което отговаряше за пренасянето на съобщения между градовете и ескортираше пътници и търговски кервани. Тези мъже прекарваха половината година извън защитата на Превала. Професията им беше една от най-опасните, затова никога не пътуваха сами. Мнозина не се връщаха.

И за нещастие онези, които се връщаха, вече не бяха същите.

Смъртта ги преследваше като освирепял звяр.

Проклятието.

Тъй като усетих, че Филипс не би позволил да продължим разговора по темата, не зададох никой от въпросите на върха на езика ми. Ако е имало други хора с Финли и са пострадали от нещо то, убило него, по един или друг начин щях да разбера.

Само се надявах да не е заради писъци от ужас.

Масадонците нямаха представа колко всъщност се завръщаха от света отвъд Превала прокълнати. Виждаха само неколцина тук и там, а не цялата реалност. Прозряха ли нея, несъмнено щяха да избухнат паника и страх, защото живееха в неведение за ужасите отвъд Превала.

За разлика от нас двамата с брат ми Иън.

Затова и когато разговорът около масата премина към по-рутинна тема, накарах леда, обгърнал вътрешностите ми, да се разтопи. Безброй животи се жертваха и отнемаха в името на безопасността на хората от вътрешната страна на Превала, но от известно време губехме битката, и то не само тук, а из цял Солис.

Смъртта...

Смъртта винаги намираще начин.

Престани, наредих си, когато всеобщото неспокойство заплаши да ме превземе. Тази вечер не исках да мисля за всички неща, които знаех, макар че не трябваше да ги знам. Тази вечер исках да поживея, да не будувам цяла нощ самотна и с чувството, че... че нямам контрол над собствения си живот, нито пък представа коя съм отвъд това *какво* съм.

Раздадох ми поредната слаба ръка; бях изиграла достатъчно игри с Иън да знам, че няма какво да постигна с такива карти. Затова обявих, че напускам играта, и станах, а стражите кимнаха и ми пожелаха хубава вечер.

Тръгнах между масите и приех чаша шампанско от облечената в ръкавица ръка на един сервитьор. Опитах се да си възвърна вълнението, жужало във вените ми, докато крачех забързано по улиците по-рано вечерта.

Оглеждах помещението, вгълбена в себе си, за да възпра се-

тивността си. Дори да не брояхме онези, които излъчваха болката си във въздуха наоколо, не беше нужно да докосна някого, за да разбере дали страда. Само трябваше да го погледна и да се съсредоточа. Външният му вид не се променяше от вътрешната болка дори ако насочех цялото си внимание върху него. Просто *усещях* страданието му.

Физическата болка почти винаги беше гореща, но вътрешната...

Нея почти винаги чувствах студена.

Вулгарни възгласи и свирукане ме изтръгнаха от унеса. Жена, облечена в червено, седеше в единия край на масата до онази, която току-що бях напуснала. Носеше рокля, ушита от парчета червен сатен и тюл, която едва покриваше бедрата ѝ. Един мъж сграбчи шепа от прозирната ѝ оскъдна пола.

Тя го плесна през ръката със закачлива усмивка и се отпусна назад в стола си, извивайки съблазнително тяло. Гъстите ѝ руси къдри се разляха по забравените монети и чипове.

– Кой иска да ме спечели за тази нощ? – измърка тя с дрезгав, похотлив глас, плъзвайки ръце по талията на украсения си с волани корсет. – Уверявам ви, момчета, че ще издържа по-дълго и от най-голямата кесия със злато.

– Ами ако резултатът е равен? – поинтересува се един от мъжете, чийто изкусно ушит жакет говореше, че е заможен търговец или друг делови човек.

– В такъв случай нощта ще е още по-забавна за мен – отговори тя и едната ѝ ръка пропълзля надолу по корема ѝ, и все по-надолу, чак между...

Бузите ми пламнаха и побързах да извърна поглед, отпивайки от шампанското. Погледът ми стигна до ослепителното сияние на един полилей от розово злато. „Червената перла“ явно печелеше добре и собствениците имаха стабилни връзки. Електричеството беше скъпа придобивка, стриктно контролирана от Кралския двор. Зачудих се каква ли клиентела имаха, за да си позволят такъв лукс.

Под полилея течеше друга игра на карти. И в нея участваха жени, но с изтънчени, усукани прически, украсени с кристали, и

с облекла, далеч по-скромни от тези на тукашните работнички. Роклите им бяха в ярки лилави и жълти цветове и пастелни нюанси на синьото и люляковото.

На мен ми беше позволено да нося само бяло, независимо дали се намирах в стаята си, или на публично място – не че излизах често. Затова се изумявах как различните багри подчертават кожата или косата на жените. Аз самата вероятно приличах на бял призрак, витаещ из замъка Тиърман.

Тези жени също носеха домина, скриващи горната половина от лицата им и самоличността им. Питам се кои ли са. Дръзки съпруги, твърде често оставяни сами у дома? Млади неомъжени дами или вдовици? Прислужнички или жени, работещи в града, решили да поизлязат? Дали по масите и сред тълпата имаше придворни дами, дошли тук поради същите причини, поради които идвах и аз?

От скука? От любопитство?

От самота?

Ако беше така, значи си приличахме повече, отколкото предполагам, въпреки че те бяха втори дъщери и синове, предадени на Кралския двор на тринайсетия им рожден ден по време на ежегодния Ритуал. А аз... аз бях Пенелафи от замъка Тиърман, дъщеря на рода Балфор и фаворитка на кралицата.

Аз бях *Девицата*.

И след по-малко от година, на деветнайсетия ми рожден ден, ми предстоеше Възнесение заедно с всички придворни дами и господа. Възнесенята ни щяха да са различни, но церемонията щеше да е най-голямата след Благословието на първите богове, състояло се след Войната на двамата крале.

Ако тях ги спипаха тук, едва ли щяха да си изпатят много, но аз... аз щях да си навлека гнева на херцога. Стиснах устни, обзета от внезапна ярост, примесена с лепкави останки от отвращение и срам.

Херцогът беше същинска напаст с прекомерно блуждаещи ръце и неестествена жажда за наказания.

Но и за него няхах намерение да мисля тази вечер. Нито за

дисциплинарните му мерки. За тези неща можех да се ядосвам и в стаята си.

Изтръгнах поглед от масата и забелязах, че в залата има усмихнати и смеещи се жени без маски. Седяха в компанията на стражи и търговци, стояха по тъмни ъгли и говореха с маскирани жени, мъже и служители на „Червената перла“. Не се срамувах, нито се боях, че ще ги видят.

Които и да бяха, дълбоко им завиждах за свободата.

Именно такава независимост преследвах тази вечер, защото под прикритието на бялото домино само боговете можеха да ме разпознаят. А за тях отдавна се бях уверила, че си имат много по-важна работа, отколкото да ме наблюдават. Все пак, ако ме следяха внимателно, вече щяха да са ме наказали заради безчетните ми прегрешения.

Затова тази вечер можех да бъда каквато си поискам.

Чувството за свобода, което ми носеше тази мисъл, се оказваше неочаквано главозамайващо преживяване. По-главозамайващо дори от пушенето на неузрели макови семена.

Тази вечер не бях Девецата. Нито пък Пенёлафи. Бях просто Попи, галеното име, което майка ми измисли някога, а сега само брат ми Иън и малцина други използваша.

Докато бях Попи, за мен нямаше строги правила, големи очаквания и Възнесение, приближаващо твърде бързо. Нямаше страх, нито минало и бъдеще. Тази вечер можех да си поживея, макар и само за няколко часа, и да натрупам възможно най-много житейски опит, преди да се върна в столицата при кралицата.

Преди да ме дадат на боговете.

По гръбнака ми пробяга тръпка – несигурност, подплатена с хапливо отчаяние. Потиснах я – безсмислено беше да се вгълбявам в нещо, което нямаше как да променя.

Пък и Иън се Възнесе преди две години и ако съдех по ежемесечните писма, които получавах от него, си беше същият. Единствената разлика ми се струваше, че вместо да ми разказва небивалите си истории, ги четях на хартия. Миналия месец например ми писа за две деца, брат и сестра, които се гмурнали до дъното на

морето Страуд и се сприятелили с подводния народ.

Отпих с усмивка от шампанското. Нямах представа откъде му хрумваха такива идеи. Доколкото знаех, беше невъзможно да доплуваш до дъното на Страуд и подводен народ не съществуваше.

Малко след Възнесението му по заповед на кралицата и краля брат ми се ожени за лейди Клаудия.

Игън никога не говореше за съпругата си.

Дали се радваше на щастлив брак? Усмивката ми посърна и сведох поглед към пенливата, розовееща напитка. Нямах представа, но двамата едва се познаваха, когато се ожениха. Нима това е достатъчно, при положение че се очакваше да прекараш остатъка от живота си с този човек?

А Възнесените живееха много, много дълго.

Още не можех да възприема Игън като Възнесен. Той не беше втори син, но тъй като аз бях Девицата, кралицата се примоли на боговете да направят изключение от естествения ред и те му позволиха да се Възнесе. Аз самата нямаше да се сблъскам със съдбата на Игън – принудителен брак с непознат, с друг Възнесен, който несъмнено щеше да копнее най-силно по красотата, защото тя се считаше за белег на божественост.

А въпреки че бях Девицата, Избраницата, никой никога нямаше да ме мисли за божествена. Според херцога не бях красива.

Бях *трагедия*.

Неволно докоснах с пръсти грапавата дантела по лявата страна на доминото си и отдръпнах веднага ръка.

Мъж, когото разпознах като страж, стана от масата си и се обърна към жена с бяла маска като моята. Подаде ѝ ръка и ѝ прошепна нещо, а тя му кимна с усмивка и сложи пръсти в ръката му. Стана от мястото си и люляковите поли на роклята ѝ се разляха като гъст сироп около краката ѝ. Той я поведе към единствените две врати, достъпни за гости, разположени в двата края на фойето. Дясната водеше навън. Лявата водеше към горния етаж, към уединените стаички, където – както Брита ми беше разказвала – се случвали какви ли не неща.

Стражът покани маскираната жена през лявата.

Беше я попитал. Тя се беше съгласила. Каквото и да им предстоеше да правят на горния етаж, щеше да е по взаимно съгласие, независимо дали щеше да продължи само броени часове, или цял живот.

Вниманието ми се задържа върху вратата дълго след като се затвори. Дали това не беше друга причина да дойда тук тази вечер? Да... да изпитам удоволствие с някого, когото си изберах?

Можех, ако исках. Бях подслушвала доста разговори на придворните дами, от които не се очакваше да останат непоковарени. Според тях съществували... много начини една жена да си достави удоволствие, без да загуби непорочността си.

Непорочност?

Мразех тази дума, смисълът зад нея. Сякаш единствено девствеността ми ме правеше добра и невинна и наличието или липсата ѝ се явяваха по-значими от стотиците други решения, които вземах всеки ден.

Една част от мен дори се питаше какво ли щяха да направят боговете, ако вече не бях истинска девица, когато се срещнеш с тях. Всичките ми други постъпки ли щяха да игнорират само защото съм загубила девствеността си?

Не знаех, но се надявах да не е така. Не защото възнамерявах да правя секс сега или идната седмица, или... когато и да било, а защото ми се искаше да имам право на избор.

Макар че не можех да си представя как точно бих се озовала в ситуация, в която би изникнала такава възможност. И все пак ми се струваше, че бих намерила мъже, готови да ми направят нещата, които придворните дами разправяха, че се случвали тук, в „Червената перла“.

Сърцето ми запърха нервно в гърдите и се усилих да изпия още една глътка от шампанското. Сладките мехурчета погъделичкаха задната страна на гърлото ми, потушавайки внезапната сухота в устата ми.

Откровено казано, тази вечер излязох съвсем импулсивно. Повечето нощи не успявах да заспя чак до призори. Тази седмица три пъти се будих от кошмари и собствените ми писъци отек-

ваха в ушите ми. А когато ми се случваше многократно за толкова къс период от време, започвах да ги възприемам като поличба. Сякаш някакъв инстинкт, подобен на способността ми да усещам чуждата болка, надаваше сигнал за тревога.

Поех си малка глътка въздух и надникнах към масата, в която се бях загледала по-рано. Жената в червено вече седеше в скута на търговеца, който бе попитал какво ще стане, ако двама мъже постигнеха равенство в играта. Той оглеждаше картите си, но ръката му беше там, накъдето нейната се бе запътила преди малко, впитана надълбоко между бедрата ѝ.

О, богове!

Прехапах долната си устна и се оттеглих, преди цялото ми лице да е пламнало. Влязох в съседното открито помещение, отделено с частична стена, където се провеждаше друга игра на карти.

Тук имаше още стражи, някои дори разпознах от Кралската стража; войници като онези от Превала, но назначени да бранят Възнесените. Затова Възнесените си имаха лични телохранители. Неведнъж членове на Кралския двор бяха отвлечани за откуп. В тези ситуации обикновено нямаше сериозно пострадали, но имаше и нападения, подбудени от съвсем различни, по-жестоки причини.

Застанах до едно листато цвете с малки червени пъпки и се колебах какво да правя оттук нататък. Можех да се присъединя към друга игра, или да заприказвам някого от множеството хора около масите, само дето не ме биваше особено в салонни разговори с непознати. Не се и съмнявах, че ще изгърся нещо странно или ще задам неуместен въпрос без всякаква връзка с темата. Затова изключих този вариант. Май беше най-разумно да се върна в стаята си. Сигурно ставаше късно и...

Ненадейно ме обля странно усещане. Започна като гъделичкане по тила, усилващо се с всяка следваща секунда.

Чувството беше сякаш... сякаш някой ме наблюдава.

Плъзнах очи из залата и макар че не видях втречени погледи, очаквах да намеря някого близо до себе си. Толкова силно беше усещането. В дъното на корема ми разцъфна тревожност. Поне-

чих да се обърна към изхода, когато тихите, протяжни ноти на незнаен струнен инструмент привлякоха вниманието ми наляво и очите ми кацнаха върху мрежестите кървавочервени завеси, поклащани леко от нечие движение от другата им страна.

Застинах, заслушана в извисяващите се и спадащи тонове на ритъма, към които скоро се присъедини дълбокият тътен на барабан. Забравих за усещането, че някой ме наблюдава. И за много други неща. Музиката беше... За пръв път чувах такава. По-дълбока, по-плътна. Ту забавяше темпото, ту го ускоряваше. Беше някак... чувствена. Бях чула прислужницата Брита да говори нещо за танците в „Червената перла“, но какво? Точно в този момент бе понижила глас и събеседничката ѝ, една от другите прислужнички, я изгледа втрещено.

Тръгнах по периферията на залата, наближих завесите и се пресегнах да ги отворя...

– Не мисля, че искаш да влезеш там.

Подскочих и се обърнах към гласа. Зад мен стоеше жена – една от служителките в „Червената перла“. Разпознах я. Не защото я видях да върви под ръка с видимо заможен господин още като влязох, а защото беше съвършено красива.

Ситно къдравата ѝ коса беше катраненочерна, а кожата ѝ – наситено кафява. Червената ѝ рокля без ръкави беше с дълбоко деколте и сякаш се изливаше по тялото ѝ.

– Моля? – попитах, тъй като друг отговор не ми дойде наум, и свалих ръка от завесите. – Защо да не искам? Хората просто танцуват.

– Просто танцуват? – Тя отправи поглед през рамото ми, към червените завеси. – Някои казват, че да танцуваш е като да правиш любов.

– Не съм... не съм го чувала.

Извърнах бавно поглед зад себе си. През завесите се открояваха силуети, гърчещи се в ритъм с музиката с хипнотизираща, плавна грациозност. Едни танцуваха сами и извивките на телата им се различаваха ясно, докато други...

Вдишах рязко и завъртях очи обратно към жената пред мен.

Червените ѝ устни се извиха в усмивка.

– Май за пръв път идваш, а?

Отворих уста да отрека, но усетих как по видимите части на лицето ми се разлива издънническа горещина.

– Толкова ли е очевидно?

Тя се засмя с гърлен глас.

– За повечето хора не. Но за мен определено. Не съм те виждала тук преди.

– Защо си толкова сигурна?

Докоснах маската си, за да се уверя, че не е паднала.

– Маската ти си е на мястото.

Странен блясък озари златистокафевите ѝ очи. Не точно лешникови. Златистото беше прекалено ярко и топло. Напомняха ми на едни други, тъмнокехлибарени очи.

– Помня лица, независимо дали са наполовина скрити, а твоето не съм го виждала. За пръв път идваш.

Нямах ни най-малка представа как да отвърна на това.

– И на „Червената перла“ ѝ е за пръв път. – Тя се приведе към мен и добави шепнешком: – През вратите ѝ никога не е минавала Девица.

В тялото ми се разля вълна на шок и ръката ми стисна по-силно хлъзгавата чаша с шампанско.

– Не знам за какво говориш. Аз съм втора дъщеря...

– Ти си *като* втора дъщеря, но не по начина, който имаш предвид – прекъсна ме тя, докосвайки леко загърнатото ми с пелерина рамо. – Няма нищо. Не се бой. Ще пазя тайната ти.

Взирах се в нея навярно цяла минута, преди да си спомня как се говори.

– Ако беше вярно, защо би опазила такава тайна?

– Защо не? – отвърна тя. – Какво ще спечеля, ако кажа на някого?

– Благоволенieto на херцога и херцогинята – отговорих с разтуптяно сърце.

Усмивката ѝ посърна и погледът ѝ сякаш се втвърди.

– Не се нуждая от благоволенieto на Възнесен.

Произнесе думата така, сякаш ѝ предлагаш да търси благоволение от кална локва. Почти ѝ повярвах, само дете никоой от кралството не би пропуснал шанс да спечели уважението на Възнесен, освен ако...

Освен ако не признаваше кралица Илеана и крал Джалара за законни владетели. Освен ако не подкрепяше онзи, който наричаше себе си принц Кастийл, истинският наследник на кралството.

Само че той не беше нито принц, нито наследник, а просто останка от Атлантия, нечистото, извратено кралство, рухнало в края на Войната на двамата крале. Той беше чудовище, сяло хаос и кръвопролития, същинско превъплъщение на злото.

Тъмния.

Но ето че още имаше поддръжници. Покварените, участвали в бунтовете и покушенията над множество Възнесени. Някога Покварените вредели само с дребни стачки и протести, които даже се случвали рядко заради наказанията за всеки, заподозрян в съучастничество с тях. Съдебните процеси само се наричали така. На Покварените не им се давал втори шанс. Не лежали в затвора. Смъртната присъда била неминуема.

Но в последно време нещата се бяха променили.

Мнозина вярвах, че именно Покварените са отговорни за мистериозната смърт на висшестоящи офицери от Кралската стража. Няколко паднаха необяснимо от Превала в столицата Карсодония. Двама загинаха със стрели в главите в Пенсдърт, малък град на брега на Страуд, близо до столицата. Други просто изчезнаха безследно от няколко села.

Преди броени месеци въстание в Три реки, оживен търговски град край Кървавата гора, доведе до жестоки кръвопролития. Имението Голдкрест, кралското седалище в Три реки, и местните храмове бяха опожарени и изравнени със земята. Херцог Евъртън загина в пожара заедно с много прислужници и стражи. Херцогинята на Три реки се измъкнала по чудо.

Покварените не бяха просто атлантийци, укриващи се сред народа на Солис. Някои от последователите на Тъмния нямаха и капка атлантианска кръв във вените си.

Впих изострен поглед в красивата жена пред мен. Дали не беше от Покварените? Не можех да си обясня как някой би подкрепял падналото кралство, независимо колко тежък или нещастен е животът му. Все пак атлантийците и Тъмния бяха отговорни за мъглата, за злото в нея. Злото, което навярно бе убило Финли – и още безброй хора, включително майка ми и баща ми – и бе оставило ужасяващите си следи по тялото ми.

Потиснах подозренията си за момент и отворих съзнанието си за дарбата, издирвайки болка, скрита надълбоко в непознатата жена – не физическа, а извираща от скръб или огорчение. От онази болка, която караше хората да правят ужасни неща само и само да я облекчат.

Тя не излъчваше такава.

Което, разбира се, не означаваше, че не е от Покварените.

Жената килна глава.

– Както вече казах, няма причина да се боиш от мен. Той обаче е друго нещо.

– Той? – учудих се.

Жената се отдръпна встрани тъкмо когато входната врата се отвори и внезапен полъх на хладен въздух оповести появата на нови клиенти. Влезе мъж, следван от по-възрастен господин с пясъчноруса коса и съсухрено лице, загоряло от слънцето...

Изцъквих недоумяващо очи. Това беше Виктер Уордуел. Каква работа имаше в „Червената перла“?

В ума ми изникнаха жените с къси рокли и разголени гърди и се замислих каква работа имам аз тук. Ококорих очи.

О, богове!

Отказах се да размишлявам върху целта на неговото посещение. Виктер беше дългогодишен член на Кралската стража, прехвърлил четирийсетте, но за мен беше повече от това. Кинжалът в ножницата на бедрото ми беше подарък от него и именно той бе нарушил традициите, научавайки ме не само как да боравя с него, но и с меч; как да уцелвам невидима мишена със стрела и дори как да поваля без оръжия мъж, двойно по-голям от мен.

Виктер ми беше като баща.

Освен това ми беше личен телохранител още от пристигането ми в Масадония. Но не беше единственият ми телохранител. Споделяше задълженията си с Райлан Кийл, заел позицията на Ханес, който почина в съня си преди по-малко от година – неочаквана загуба, тъй като Ханес беше на трийсет и няколко и в крепко здраве. Лечителите го отдадоха на неизвестно сърдечно заболяване. Но не можех да си обясня как някой си ляга жив и здрав и просто не се събужда.

Райлан не знаеше доколко съм обучена в бойните изкуства, а само че мога да си служа с кинжал. Нямаше представа защо с Виктер напускахме толкова често замъка. Беше мил и доста спокоен, но с него не бяхме толкова близки, колкото с Виктер. Ако Райлан беше дошъл тук, лесно щях да му се изплъзна.

– По дяволите – изругах, обърнах се настрани и вдигнах качулката на пелерината върху главата си.

Косата ми доста се набиваше на очи с цвета си на опушена мед, но въпреки че и тя, и лицето ми бяха скрити под качулката, не се съмнявах, че Виктер би ме разпознал.

Той имаше шесто чувство като на истинските родители, проявяващо се винаги когато детето им се забърка в беля.

Надникнах през рамо към вратата и коремът ми се сви, като видях, че сяда на една от масите с изглед към нея – единственият ми изход.

Боговете ме мразеха.

Наистина ме мразеха, защото бях сигурна, че Виктер ще ме види. Нямаше да ме издаде на херцозите, но предпочитях да пропълязя в дупка с хлебарки и паяци, отколкото да се опитам да обясня точно на него защо съм дошла в „Червената перла“. И ме чакаше мъмрене. Не високопарните речи и наказанията, по които си падаше херцогът, а от онези лекции, които ти влизаха под кожата и те караха да се чувстваш ужасно дни наред.

Главно защото са те заловили да правиш нещо, заради което си заслужаваш хокането.

Пък и честно казано, не ми се искаше да виждам изражението на Виктер, когато разбереше, че знам какви места посещава. Над-

никнах отново и...

О, богове, една жена беше коленичила до него с ръка върху крака му!

Разтърках очи.

– Това е Сария – обясни жената до мен. – Щом го види да влиза, веднага дотърчава. Май е тайно влюбена в него.

Извърнах бавно очи към събеседницата си.

– Той е редовен клиент?

Едното ъгълче на устните ѝ се изви в усмивка.

– Достатъчно редовен да знае какво се случва зад червената завеса и...

– Разбрах – прекъснах я. Сега вече имах нужда да разтъркам мозъка си. – Не искам да чувам повече.

Тя се засмя тихо.

– Струва ми се, че ти трябва скривалище. И да, в „Червената перла“ лесно разпознаваме на кого му е нужно такава. – Тя ловко взе чашата от ръката ми. – На горния етаж има свободни стаи. Провери шестата врата отляво. Скрий се там, а аз ще дойда да те извикам, когато опасността премине.

Погледнах я в очите с наново подкладена подозрителност, но ѝ позволих да ме хване за лакътя и да ме поведе наляво.

– Защо ми помагаш?

Тя отвори вратата.

– Защото всеки има право да си поживее малко, макар и само за няколко часа.

Устата ми увисна, като чух от нея думите, отеквали в главата ми преди броени минути. Застинах смаяна.

Тя ми смигна и затвори вратата.

Това, че успя да ме разпознае, не беше случайност. Нито че повтори точно мислите ми отпреди малко. Невъзможно беше. От гърлото ми се изтръгна дрезгав смях. Жената може и да беше от Покварените, или поне не беше почитателка на Възнесените, но нямаше да се учудя, ако се окажеше и Оракул.

Не предполагах, че са останали такива.

И още не можех да повярвам, че Виктор е тук – и идва толкова

често, че една от дамите в червено се е влюбила в него. Не знаех защо се изненадвам толкова. Все пак на стражите не им беше забранено да преследват удоволствия и дори да се женят. Много от тях имаха доста... безразборни връзки, защото животът им гъмжеше от опасности и обикновено беше кратък. Виктер бе имал съпруга, починала при раждане заедно с бебето им дълго преди аз да го срещна. Той продължаваше да обича своята Камилия, колкото я бе обичал и приживе.

Но тук едва ли търсеше любов. И всеки понякога се чувстваше самотен, независимо дали сърцето му принадлежеше на някого, който вече го няма, или не.

Натъжена от мисълта, се обърна към тясното стълбище, осветено от маслени светилници по стените. Въздъхнах тежко.

В какво се забърках?

Само боговете знаеха и вече нямаше връщане назад.

Пъхнах ръка под пелерината си, за да е близо до дръжката на кинжала ми, и се заизкачвах по стълбището към втория етаж. Коридорът се оказа по-широк и изненадващо тих. Не знам защо, но очаквах да чуя... разни звуци.

Поклатих глава и преброих вратите, докато не стигнах до шестата отляво. Беше отключена. Понечих да я отворя, но се спрях. Какви ги върших? Идея си нямах кой или какво може да ме чака отвъд тази врата. Жената в залата...

Съседната врата се отвори и мъжки смях изпълни коридора. В паниката си влязох в стаята пред мен и затворих вратата.

Огледах се с препускащо сърце. Нямаше лампи, само свещник на полицата над празната камина, пред която беше разположено канапе. Без дори да погледна зад себе си, знаех, че единствената друга мебел щеше да е легло. Вдишах дълбоко аромата на свещите. Канела? Но имаше и друг мирис, напомнящ на тъмни подправки и бор. Понечих да се обърна...

Нечия ръка ме обгърна през кръста и ме дръпна назад към много твърдо, много мъжко тяло.

– Това е неочаквано – прошепна дълбок глас.

ГЛАВА 2

Неволно вдигнах поглед. Грешка, която Виктор ме беше учил да не допускам. Трябваше да грабна кинжала си, но вместо това застинах, докато хватката през корема ми се затягаше и непознатият обгръщаше с ръка хълбока ми.

– Но изненадата е приятна – продължи той, освобождавайки ме.

Изтръгнах се мигновено от вцепенението си, завъртях се към него и без да свалям качулката на пелерината си, стрелнах ръка към кинжала. Погледнах нагоре... и още по-нагоре.

О, свещени богове!

Като видях лицето му на мекото сияние от свещите, замръзнах, скована от шок.

Знаех кой е, макар и никога да не бях говорила с него.

Хоук Флин.

Всички в замъка Тиърман разбраха, когато Стражата на Превала пристигна от столицата Карсодония преди няколко месеца. Аз също.

Искаше ми се да излъжа себе си и да кажа, че ми беше направил впечатление заради изумителната си височина – стърчеше поне с трийсетина сантиметра над мен. Или заради вродената хищническа грация и плавност в движенията му, присъщи на огромните сиви пещерни котки, обитаващи Пустошта. Като дете видях една в двореца на кралицата. Начинът, по който страховитото диво

животно непрестанно крачеше напред-назад в малката си клетка, ме удиви и ужаси едновременно. Неведнъж бях виждала Хоук да крачи по същия начин, сякаш затворен в клетка. А може би беше заради авторитета, който излъчваше от всяка пора, макар и да не беше много по-възрастен от мен – да кажем колкото брат ми или с година-две по-голям. Или пък заради ловкостта му с меч. Една сутрин, докато стоях с херцогинята на един от многото балкони на замъка Тиърман с изглед към тренировъчната площадка отдолу, тя ми разказа, че Хоук идвал от столицата с блестящи препоръки и бил на път да стане един от най-младите в Кралската стража. Погледът ѝ не се откъсваше от потните му рамене.

Моят също.

Откакто пристигна, често се криех в разни тъмни ниши, за да го гледам как тренира с другите стражи. Виждах го само тогава и по време на ежеседмичните срещи на градския съвет в Голямата зала.

Но интересът ми можеше да произтича и от простичкия факт, че Хоук беше... ами, беше красив.

На мъж рядко му подхождаше такова описание, но за него не ми хрумваше по-подходяща дума. Имаше тъмна, гъста коса, извита покрай тила, и понякога кичури от нея се спускаха върху също толкова тъмните му вежди. Линиите и ъглите на лицето му ме караха да си мечтая за поне малко умения с четка за рисуване или молив. Скулите му бяха високи и широки, а носът му – учудващо прав за войник. На мнозина от тях им ги чупеха поне по веднъж. Квадратната му челюст излъчваше сила, а устата му беше изящно оформена. Малкото пъти, когато го бях виждала да се усмихва, дясното ъгълче на устните му се извиваше нагоре и над него се появяваше дълбока трапчинка. Нямах представа дали имаше и на лявата буза.

Очите му обаче бяха най-запленяващи. Напомнях ми на хладен мед – удивителен цвят, какъвто не бях виждала преди – и Хоук сякаш те разсъбличаше с тях. Знаех, защото усещах погледа му по време на съвещанията в Голямата зала, макар и никога да не беше виждал лицето и дори очите ми. Сигурна бях, че ме наблю-

дава така единствено защото бях първата Девица от векове насам. Хората винаги ме зяпаха, когато излизах – и стражите, и придворните дами и господа, и обикновените граждани.

А може би вниманието му беше просто плод на въображение-то ми, породен от малкото ми тайно желание и той да проявява интерес към мен, както аз към него.

Вероятно поради всички тези причини накуп възбуждаше любопитството ми, но имаше и още една, която се срамувах да призна дори пред себе си.

Веднъж умишлено насочих сетивата си към него. Съзнавах, че е грешно да постъпвам така без основателен повод. Не можех да оправдая вмешателството си с друго, освен с това, че се питах защо толкова често крачи като пещерна котка, затворена в клетка.

Болката на Хоук *никога* не стихваше.

Не физическа болка. По-дълбока. Усещах я като остри късове лед до кожата си. Сурова и неумолима. Но агонията, която го следваше като сянка, никога не го превземаше напълно. Ако не бях използвала дарбата си върху него, нямаше да я доловя. Някак успяваше да я овладява, а не познавах друг, способен на това.

Дори сред Възнесените.

Никога нищо не усещах у тях, макар и да знаех, че изпитват физическа болка. Фактът, че нямаше опасност да съпреживея болката им, трябваше да ме привлича, но вместо това ме ужасяваше.

– Не те очаквах тази вечер – каза Хоук. Удостояваше ме с онази половинчата усмивка, която не разкриваше зъбите му, но образуваше трапчинката в дясната му буза. И никога не достигаше очите му. – Минаха само няколко дни, сладкишче.

Сладкишче?

Отворих уста – и веднага я затворих. Примигах насреща му. Мислеше ме за друга! Очевидно за някоя жена, с която се бе срещал тук и преди. Сведох поглед към пелерината си – чуждата пелерина. Открояваше се с тюркоазения си цвят и обшивка от пухкава бяла кожа.

Брита.

За Брита ли ме мислеше?

С нея бяхме почти с еднаква височина, малко под средната, а пелерината скриваше формата на тялото ми, което далеч не беше слабо като нейното. Колкото и да се движех, не можех да постигна стройната снага на херцогиня Тиърман и някои от другите придворни дами.

Необяснимо защо една малка част от мен, тайната част, беше леко... разочарована и дори малко завиждаше на красивата прислужница.

Обходих Хоук с поглед. Беше облечен с черната туника и панталон, които всички стражи носеха под бронята си. Веднага след дежурството си ли беше дошъл тук? Огледах набързо стаята. До канапето стоеше малка масичка с две чаши. Хоук бе имал компания, преди да пристигна. С друга жена ли е бил? Леглото зад него беше оправено и не личеше някой да е... спал в него.

Как трябваше да постъпя? Да се обърна и да избягам? Би било странно. Той несъмнено щеше да попита Брита защо се е държала така, но ако успеех да върна незабелязано пелерината и маската ѝ, никой нямаше да ме заподозре.

Само дето Виктер вероятно още беше на долния етаж, както и онази жена...

Свещени богове, май наистина беше Оракул. Нещо ми подсказваше, че е знаела кой е в тази стая. И нарочно ме беше изпратила тук. Дали не разчиташе Хоук да ме помисли за Брита?

Струваше ми се невероятно.

– Пенс ли ти каза, че съм тук? – попита ме той.

Дъхът ми секна, а сърцето ми заблъска като чук по ребрата ми. Ако не се лъжех, Пенс беше друг страж от Превала, горе-долу връстник на Хоук и рус. Само че не го видях долу. Поклатих глава.

– Значи си ме наблюдавала? Следила си ме? – попита той и изцъка тихо с език. – Ще трябва да си поговорим по този въпрос, не смяташ ли?

В гласа му се долавяше неочаквана заплаха, сякаш далеч не му допадаше мисълта Брита да го преследва.

– Но май няма да е тази вечер. Учудващо мълчалива си – отбеляза той.

Доколкото познавах Брита, тя рядко се свенеше.

Проговорех ли обаче, Хоук веднага щеше да разбере, че не съм прислужницата, а... все още не исках да разбира. Не знаех какво точно искам. Ръката ми вече не беше върху дръжката на кинжала и няхах представа какво означава това. Сърцето ми продължаваше да се бунтува.

– Не е нужно да говорим.

Той хвана ръба на туниката си и преди да успее да си поема дъх, я изхлузи през глава и я метна настрана.

Отворих устни и опулих очи. Бях виждала мъжки гърди и преди, но не и неговите. Мускулите, гърчещи се под фините ризи, с които тренираха стражите, сега бяха на показ пред мен. Широки-те му рамене и гърди бяха обгърнати в мускули, оформени от години на тежки тренировки. Под пъпа му имаше малко косъмчета, които се скриваха под панталона му. Погледът ми се спусна още по-надолу и горещината се завърна, но някак различна. Този път не просто обливаше кожата ми, а и нахлуваше в кръвта ми.

Дори на смътната светлина от свещите виждах колко е тесен панталонът му, как прилепва плътено по тялото му, не оставяйки почти нищо на въображението.

А моето беше доста богато, благодарение на развързаните езици на придворните дами и навика ми да подслушвам откровенията им разговори.

Нещо сякаш се сви в дъното на корема ми. И чувството не беше неприятно. Никак даже. Беше топло и гъделичкащо, като от първата ми глътка шампанско.

Хоук пристъпи към мен и мускулите ми се напрегнаха, готови за бягство, но останах на място. Знаех, че трябва да отстъпя назад. Да призная, че не съм Брита. Да си тръгна незабавно. Начинът, по който вървеше към мен, скъсявайки бързо разстоянието помежду ни с дългите си крака, ми говореше достатъчно за намерението му, дори да не бе съблякъл туниката си. И макар че опитът ми беше скромнен – добре де, *никакъв*, – вътрешно усещах, че достигнеш ли ме, ще ме докосне. Или нещо повече. Можеше да ме целуне.

А това бе забранено.

Аз бях Девицата, Избраницата. Да не говорим, че ме мислеше за друга жена и очевидно бе имал гост тук, преди да дойда. Не се знаеше дали е била *гостенка*, но нямаше да се учудя.

Въпреки това нито помръднах, нито продумах.

Просто чаках, докато сърцето ми препускаше толкова бързо, че ми прималяваше. Ръцете и краката ми трепереха леко.

А аз никога не треперех.

Какво правиш?, прошепна гласът на разума в главата ми.

Живея, отвърнах му.

И постъпваш като кръгла глупачка, отбеляза той.

Така си беше, но все пак не помръднах от мястото си.

Вместо това гледах със свръхизострени сетива как Хоук спира пред мен, вдига ръце и хваща задната страна на качулката ми с едната. Очаквах да я свали и да сложи край на целия фарс, но той не го направи. Качулката се свлече само няколко сантиметра назад.

– Не знам каква игра играеш тази вечер – каза с дълбок, дрезгав глас. – Но имам намерение да разбера.

Другата му ръка обгърна кръста ми и ме придърпа към гърдите му. Ахнах смаяно. Това не беше като кратките прегръдки, които получавах от Виктер. Никога досега мъж не ме бе прегръщал по този начин. Между гърдите ни не остана разстояние. Сетивата ми подскочиха от неочаквания допир.

Той ме вдигна на върховете на пръстите ми, а после краката ми се отлепиха напълно от пода. Силата му ме впечатли, защото не бях особено лека. Вкопчих уплашено ръце в раменете му. Горещината на твърдата му кожа сякаш прогаряше ръкавиците ми, пелерината и ефирната ми бяла нощница.

Хоук килна глава настрани и усетих топлината на дъха му по устните си. Трепетно очакване се заусуква стегнато надолу по гръбнака ми, а в същото време коремът ми натежа от несигурност. Две противоположни емоции, които така и не успяха да се впуснат в битка. Той се завъртя и закричи с онази котешка грациозност. Само след няколко ускорени удара на сърцето ми вече ме

полагаше в леглото със силни, но внимателни ръце, сякаш умишлено контролираше собствената си мощ. Спусна се над мен, без да измъкне длан изпод главата ми, притисна ме към дюшека със смайващото си тегло и в следващия миг устата му се озова върху моята.

Хоук ме целуна.

Целувката не беше топла и нежна, каквато винаги си бях представяла, че ще бъде първата ми. Беше настойчива и покоряваща, а като вдишах рязко, той се възползва и я задълбочи още повече. Езикът му докосна моя и допирът ме стресна. В дъното на стомаха ми лумна паника, но и нещо друго, нещо много по-силно, удоволствие, каквото за пръв път изпитвах. Устата му имаше вкус на златистия алкохол, от който веднъж си откраднах, и усетих контакта с езика му във всяка част от себе си. В трепета, който обзе цялата ми кожа, в необяснимата тежест в гърдите ми, в стягащото чувство под пъпа ми и още по-надолу, между краката ми, където внезапно усетих силно пулсиране. Изтръпнах, впивайки пръсти в плътта му, и изведнъж ми се прииска да не носех ръкавици, защото копнеех да почувствам кожата му. Той наклони глава на страни и усетих странната острота на...

Ненадейно прекъсна целувката ни и вдигна глава.

– Коя си ти?

Отворих очи с учудващо мудар разсъдък и почти жужаща кожа. По челото му падаха тъмни кичури коса. Чертите му едвам се виждаха на леката мъждукаща светлина, но устните му ми се сториха също толкова подпухнали, колкото чувствах своите.

С твърде бързо движение, за да успея да реагирам, Хоук свали качулката ми и се вгледа в маскираното ми лице. Вдигна вежди и мъглата в мислите ми бързо се разнесе. Сърцето ми подскачаше в гърдите поради съвсем друга причина, макар че устните ми още тръпнеха от целувката му.

Първата ми целувка.

Златните очи на Хоук се вдигнаха към главата ми и той измъкна ръка изпод тила ми. Сковах се, а той взе кичур от кестенявата ми коса, поднесе го към светлината от свещите и килна глава

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

наляво.

– Определено не си онази, за която те помислих – пророни той.

– Как разбра? – попитах.

– Последния път, като целунах собственичката на тази пелерина, тя едва не засмука езика ми в гърлото си.

И аз ли така трябваше да направя? Не ми звучеше особено приятно.

Той продължи да се вира преценяващо в мен, все още отпуснал половината си тяло върху моето. Единият му крак се намираще между моите, а не бях забелязала кога е попаднал там.

– Целували ли са те някога преди?

Лицето ми пламна. О, богове, толкова очевидно ли беше.

– Да, разбира се!

Едното ъгълче на устните му се вирна нагоре.

– Постоянно ли лъжеш?

– Не! – излъгах незабавно.

– Лъжкия – измърмори почти закачливо той.

Срам обля цялото ми тяло, погасявайки приятния трепет като със студена зимна киша. Бутнах голите му гърди.

– Слез от мен.

– Така и смятах да направя.

Тонът му ме накара да присвия очи.

Хоук се засмя и... За пръв път го чувах да се смее. Като го виждах в Голямата зала, обикновено мълчеше стоически като повечето стражи, а половинчатата му усмивка се появяваше само по време на тренировки. Но не бях чувала смях от устата му. А като знаех каква болка се крие под повърхността му, не знаех дали някога изобщо се смее.

Но сега се засмя искрено, дълбоко и чудесно и звукът отекна в мен чак до пръстите на краката ми. Осъзнах и че за пръв път го чувам да говори толкова. Имаше лек акцент с почти мелодичен тон. Не можех да определя откъде е, навярно защото не бях ходила никъде другаде, освен в столицата, пък и хората рядко говореха с мен или в мое присъствие. Акцентът можеше да е от най-разпространените и пак нямаше да го позная.

– Наистина е време да се преместиш – казах му, колкото и да ми харесваше теглото му.

– Така си ми е удобно – отвърна той.

– Е, на мен не ми е.

– Ще ми кажеш ли коя си, принцесо?

– Принцесо? – повторих.

В цялото кралство нямаше принцеси и принцове, освен Тъмния, който беше самозванец. Така беше още от края на управлението на Атлантия.

– Държиш се заповеднически – той сви рамо. – Като принцеса.

– Не се държа заповеднически – оспорих. – Слез от мен.

Той вдигна вежда.

– Видя ли?

– Това, че ти казвам да слезеш от мен, не е заповедническо държане.

– Не съм съгласен с теб – Хоук направи драматична пауза, – принцесо.

Устните ми опитаха да се извият в неволна усмивка, но успях да я потисна.

– Не бива да ме наричаш така.

– А как? С името ти например?

– Аз... аз съм никоя – заявих.

– Никоя? Странно име. Всички момичета с това име ли носят чужди дрехи?

– Не съм момиче – троснах му се.

– Искрено се надявам, че не си. – Той се умълча за момент и крайчетата на устните му се извиха надолу. – На колко години си?

– Достатъчно възрастна съм да бъда тук, ако това те притеснява.

– С други думи казано, достатъчно възрастна да се представяш за друга и да позволяваш на околните да те мислят за нея и да те целуват...

– Да, схванах мисълта ти – прекъснах го. – И да, достатъчно възрастна съм за всички тези неща.

Той пак вирна вежда.

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

– Ще ти кажа аз кой съм, макар и да ми се струва, че вече знаеш. Хоук Флин.

– Здравсти – изстрелях и веднага се почувствах глупаво.

Трапчинката в дясната му буза стана по-дълбока.

– Тук е моментът и ти да ми се представиш.

Нито устните, нито езикът ми помръднаха.

– Тогава ще се наложи да ти викам „принцесо“.

Очите му се бяха стоплили значително и ми се прииска да проверя дали болката е постихнала, но се сдържах. Ако наистина беше намаляла, то...

– Поне ми кажи защо не ме спря – продължи той, преди да се поддам на любопитството и да го проуча с дарбата си.

Не знаех как да му отговоря, при положение че и аз самата не разбирах.

Той пак кривна устни.

– Сигурен съм, че не е само заради обезоръжаващата ми прелест.

Сбърчих нос.

– Разбира се, че не.

От гърдите му отново излезе кратък, изненадан смях.

– Май току-що ме обиди.

– Нямах това... – подскочих ядосано.

– Накърни чувствата ми, принцесо.

– Силно се съмнявам. Със сигурност си повече от уверен във външния си вид.

– Така е. Тласкал е мнозина към неразумни постъпки.

– Тогава защо каза, че съм те обидила? – Внезапно осъзнах, че нарочно ме дразни, и се почувствах глупаво, задето не се досетих веднага. Пак блъснах гърдите му. – Още лежиш върху мен.

– Знам.

Поех си дъх.

– Много грубо от твоя страна да продължаваш, при все че те помолих да ме освободиш.

– Както е грубо от твоя страна да нахлуеш в стаята ми облечена като...

– Любовницата ти?

Той вдигна вежда.

– Не бих я нарекъл така.

– А как?

Хоук като че ли се замисли, все така проснат с половината си тяло върху мен.

– Близка... приятелка.

Донякъде си отдъхнах, че не използва някоя от пренебрежителните думи, с които бях чувала други мъже да наричат отдалите им се жени – но пък „близка приятелка“?

– Не знаех, че приятелите правят подобни неща.

– Обзалагам се, че не знаеш много-много по този въпрос.

Не можех да отрека истината в твърдението му.

– И го разбра само от една целувка?

– Само от една целувка? Принцесо, купища неща можеш да научиш от една целувка.

Вперих поглед в него и осъзнах колко съм... неопитна. Единственото, което аз научих от неговата целувка, беше как ме кара да се чувствам. Сякаш се стремеше да ме притежава.

– Защо не ме спря?

Погледът му се спусна надолу по маската ми и още по-надолу до мястото, където пелерината се беше разгърнала, разкривайки прозирната ми нощница и доста дръзкото ѝ деколте. Честно казано, не знаех защо бях облякла точно нея. Навярно подсъзнателно съм се подготвяла за... нещо такова. Стомахът ми се преобърна. Не, по-скоро беше израз на фалшива самоувереност.

Погледът му се върна към моя.

– Май започвам да разбирам.

– Това означава ли, че ще се махнеш, за да мога да стана?

Защо не го накара да се махне?, прошепна онзи глупав, съвсем разумен и логичен глас. Страхотен въпрос. Знаех как да използвам теглото на противник срещу него. И по-важното – можех да стигна кинжала си. Но нито посегнах към него, нито пък сериозно се постарях да се освободя. Какво означаваше това? Просто... просто се чувствах в безопасност. Поне в момента. Макар че

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

не знаех почти нищо за Хоук, не го чувствах непознат и не се боях от него.

Той поклати глава.

– Имам една теория.

– Нямам търпение да я чуя.

Трапчинката в дясната му буза пак се появи.

– Мисля, че си дошла в тази стая с точно определена цел.

Вярно попадение, но едва ли щеше да познае истинската причина.

– Затова не проговори, нито се опита да ме поправиш, като се припознах. Вероятно съвсем съзнателно си заела тази пелерина – продължи той. – Дошла си, защото искаш нещо от мен.

Понечих да отрека предположението му, но езикът ми се завърза. Мълчанието не изразяваше нито отрицание, нито съгласие, ала стомахът ми пак се сви.

Той прехвърли теглото си и обхвана с ръка дясната ми буза.

– Прав съм, нали, принцесо?

Сърцето ми подскачаше лудо. Опитах да преглътна, но гърлото ми се оказа твърде пресъхнало.

– Може пък... може пък да идвам, за да... за да си поговорим.

– Да си поговорим? – вирна вежди той. – За какво?

– За много неща – отвърнах.

Изражението му се поотпусна.

– Например?

Умът ми остана безполезно празен няколко секунди, после подхвърли първата мисъл, която ми хрумна.

– Защо избра да работиш на Превала?

– Идваш толкова късно вечерта да говорим за това?

Тонът и изражението му ясно говореха, че не ми вярва, но все пак кимнах, а наум добавих, че това е поредният пример за неумението ми да водя салонни разговори с хората.

Той помълча за момент, после каза:

– Записах се да служа на Превала поради обичайната причина.

– И коя е тя? – попитах, въпреки че знаех повечето причини.

– Баща ми беше земеделец и не исках такъв живот за себе си.

А няма много други възможности, освен Кралската армия и Превала, принцесо.

– Така е.

Той присви изненадано очи.

– Какво искаш да кажеш?

– Че на децата рядко им се отдава възможност да станат нещо различно от родителите си.

– Тоест, че на децата рядко им се отдава възможност да достигнат по-високо обществено положение от предците си?

Кимнах, доколкото можах.

– Просто... естественият ред на нещата не го позволява. Синът на земеделеца става земеделец, или...

– Или избира да стане страж на Превала, където рискува живота си в името на стабилна заплата, от която най-вероятно няма да доживее да се възползва – довърши той вместо мен. – Май не звучи като особено благоприятен вариант, а?

– Не – признах, защото вече си го бях помислила.

Хоук можеше да си избере друго поприще. Търговците и ловците също рискуваха живота си, излизайки често отвъд Превала, но професиите им не бяха чак толкова опасни, колкото службата в Кралската армия или на Превала. Дали болката в душата му не се коренеше в нещо, на което бе станал свидетел като страж?

– Може и да нямаш много варианти, но все пак мисля... не, знам, че за да постъпиш в стражата е нужно да притежаваш вродена сила и смелост – допълних.

– Мислиш, че всички стражи са смелчаци?

– Да.

– Не всичките са добри хора, принцесо.

Присвих очи.

– Знам. Храбростта и силата невинаги правят човека добър.

– За това сме на едно мнение.

Погледът му се спусна към устата ми и незначайно защо гърдите ми се стегнаха.

– Каза, че баща ти е бил земеделец. Той... при боговете ли е вече?

ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Нещо пропъгълзя през лицето му и изчезна твърде бързо, за да го разгълкувам.

– Не. Жив и здрав си е. А твоят?

Поклатих леко глава.

– Баща ми... и двамата ми родители ги няма вече.

– Съжалявам – каза искрено той. – Загубата на родител или друг член на семейството тежи дълго след това. Болката отслабва, но никога не си отива напълно. Дори години по-късно ти се иска да си върнеш загубения човек.

Прав беше и осъзнах, че навярно това е източникът на неговата болка.

– Сякаш говориш от личен опит.

– Да.

Сетих се за Финли. Дали Хоук го бе познавал добре? Повечето стражи си бяха близки, понякога като кръвни братя, но дори да не познаваше Финли, несъмнено бе загубил друг.

– Съжалявам – пророних. – За когото и да си загубил. Смъртта е...

Смъртта е неразделна част от живота.

И често ѝ ставах свидетел. Колкото и да бях отцепена в замъка, често имах срещи със смъртта.

Той килна глава и няколко тъмни кичура се изтъркаляха по челото му.

– Смъртта е като стар приятел, който често ни навестява. Понякога в най-неочаквания момент, а друг път точно когато я очакваш. Гостува ни откакто свят светува, но завинаги ще си остане сурова и неумолима в очите ни.

Тъгата заплаши пак да се намърда в гърдите ми, прогонвайки топлината там.

– Такава е.

Той сведе внезапно глава и устните му се доближиха до моите.

– Съмнявам се да си дошла в тази стая, за да си говорим, принцесо. Особено за тъжни неща, които никой не може да промени.

Знаех защо съм дошла тази вечер и Хоук пак се оказваше прав. Не беше за да си говорим. А за да живея. Да изпитвам нови чув-

ства. Да избира сама. Да бъда всяка друга, но не и себе си. А никое от тези неща не включваше говорене.

Но тази вечер получих първата си целувка. Можех да спра тук, иначе много неща щяха да ми се случат за първи път, все по мое желание.

Наистина ли? Наистина ли допусках такава възможност? Богове, наистина беше. Лекичък трепет разтърси тялото ми. Дали той го усети? Съсредоточи се в стомаха ми, образувайки малки възелчета от очакване и страх.

Аз бях Девицата. Избраницата. Увереността ми, че боговете не ги е грижа какво правя, започна да отслабва. Дали нямаше да ме сметнат за недостойна? Но не ме обзе паника, както очаквах. Вместо нея в мен пламна искра на надежда и това ме разтревожи още повече. Мъничкият проблясък беше изменнически и обезпокоителен, защото ако боговете наистина ме сметнеха за недостойна, ме чакаше едно от най-тежките наказания.

И сигурна смърт.

Защото щяха да ме прокудят от кралството.

ЗА ДЖЕНИФЪР Л. АРМЕНТРАУТ

Дженифър е писателка, оглавява класацията за най-добър международен бестселър на „Ню Йорк Таймс“. Живее в Шепърдстаун, Западна Вирджиния. Всички слухове, които вероятно сте чули за състоянието ѝ, не са верни. Когато не се труди усърдно, прекарва времето си в четене, гледане на дълнопробни филми със зомбита, преструва се, че пише, и се отдава на компанията на съпруга си, пенсионираното им полицейско куче Дизел, шантавото им пале, кръстоска между бордър коли и Джек Ръсел териер, на име Аполо, шестте им надменни алпаки, четири рошави овце и две кози.

Мечтата ѝ да стане писателка се зародила в часовете по алгебра, през по-голямата част от които пишела разкази... затова и не може да се похвали с добри оценки по математика. Дженифър пише юношески любовни романи – паранормални, фантастика, фентъзи и съвременни. Книгите ѝ се издават от „Тор Тийн“, „Ентенгълд Тийн“, „Брейзън“, „Дисни/Хайпириън“ и „Харликуин Тийн“. Книгата ѝ „Wicked“ е избрана за екранизация от „Пешънфликс“ и снимките са започнали в края на 2018 г. Юношеският ѝ любовен съспенс роман „Don't Look Back“ е номиниран за „Най-добър юношески роман“ за 2014 г. от Американската асоциация за юношеска литература, а романът ѝ „The Problem With Forever“ печели наградата РИТА през 2017 г.

Пише и съвременни и паранормални любовни романи за възрастни и млади възрастни под творческия псевдоним Дж. Лин. Издават ги „Ентенгълд Брейзън“ и „Харпър/Колинс“.